

מיאו חתולה
מה קורה עם בנות להקת "פוסי ריוט"

קשר:
"עד גיל 40 לא קיבלתי את עצמי כלסבית. קיוויתי שזה יעבור ליי"
אורנה בנאי
בראיון גלוי מאוד

ישששש! עודף משקל
(קל) יכול לשמור על הבריאות

סבתא ממש לא חיירת לנושום

אתנה!
רוצה לזכות בספר "נ.ב. אני אוהב אותך"?
פרטים בעמ' 83

מוחק של שף
15 שקל
עוגות ומאפים בזיל הוול
ל בריאות בסיסית: קינוחים
עם גרנולה
ל מדיין מוצלם: כך תכינו שרלט גאסס, שלב אחרי שלב



עשו זאת בעצמכם
סוכריות על מקל

מכינים עוגות ועוגיות בזול
(עד 15 שקל)

יפה בוורוד
הבגדים, האבזרים והנעליים בצבע הנכון של העונה

האורגזמה עושה אותנו חכמות יותר

בפרדים, חוזרים, בפרדים
איך יוצאים מזקשר כזה



אני מרגישה בת מזל.

להיות אמא,
אישה, מאהבת,

זה
לוקסוס



| מאת ורדה הורביץ | צילום: אלכס ליפקין



100

חוגגת למופע הבידור המצליח שלה, משוחררת מן הסוד שצרב את חייה, **אורנה בנאי** מדברת בפתיחות על ימי השפל והבידודות, על שנות ההסתרה הארוכות, וגם על הוריה שמכים היום על חטא משום שלא קיבלו את דרך חייה. **היא מאושרת, רגועה, מאוהבת בבת הזוג - אבל בעיקר שלמה סוף סוף עם עצמה.**

"אורנה רואי? אני דווקא אוהבת אותה וכושני" הוא נומרת

כאן שלי, שמצאתי את עצמי מביאה את החולשה והכאב שלי לדרגת אמנות. קירשתי את הסבל. לא ידעתי ליהנות מכלום. הייתי נוסעת לחו"ל וסובלת. "בת זוגי, לעומת זאת, היא אישה מפוכחת, שמבינה כמוני שהעולם אכן מחורבן, אבל אפשר וצריך ליהנות ממנו כמה שיותר. היא ממצה את החיים. היינו כבר ארבע-חמש פעמים בחו"ל. בזכותה למדתי ליהנות מדברים, היא הצליחה לסחוף אותי".

אני היא זו שגזרתי על הילד לגדול בלי אבא

פני עשר שנים, במהלך העונה הראשונה של "ארץ נהדרת", נולד בכורה אמיר, "זכבר אז חלה תפנית, כי זה הביא אותי להתעסק פחות בעצמי. את לא יכולה לצלול או לעוף כשיש מישהו שבוכה לידך". אבי בנה הוא העיתונאי אהרון ברנע. "היה רומן, הייתה התאהבות, אמיר נולד", היא מתמצתת.

● האימהות הפגיעה אותך?

"הייתי כבר בת 36, שרויה בתוך בדידות איומה, ולא היה בי צורך קיומי להיות אמא, כמו אצל הרבה נשים. הבנתי בראש שצריך ילד, אבל לא הרגשתי את זה בבטן. גם לא הייתי עם גבר, כך שמראש לא היה אבא מיועד. לכן חשבתי שזה כבר לא יקרה. ואז אמיר נולד, לוליק שלי, תינוק צורת, גור ארם משגע, והתאהבתי בו.

"אבל היה קשה, גם טכנית וגם רגשית. לא היה עם מי לח' לוק רגעים קשים ושמים. חלקתי עם חברות ועם המשפחה, אבל זה עדיין לא כמו בן זוג".

● ובשתינוקות אומרים "אבא", מה אמר אמיר?

"בגיל שנתיים הוא שמע ילד שקורא לאביו 'אבא', אז הוא חשב שזה השם שלו, ואני באותו רגע איבדתי את ההומור. הבנתי שלמילה אבא אין משמעות מבחינתו. גם לא הייתה דמות גברית משמעותית בשבילו. אני מתמודדת לא רק עם האחריות, אלא גם עם רגשות אשמה. אני היא זו שגזרתי על הילד שלי לגדול בלי אבא. לכן, כשהוא היה קטן, ניסיתי כל הזמן לפצות אותו, לגונן עליו, לשפוך עליו טונות של ביטחון עצמי, אהבה, רוח, תשומת לב".

● מתי הוא שאל בפעם הראשונה?

"הוא ילד עם אינטליגנציה רגשית גבוהה מאוד. בגיל צעיר הוא שאל 'איפה אבא שלי', ועל אף שחיכיתי לשאלה, הוא כיווץ לי את הלב. אמרתי לו שלאבא שלו קוראים ארה"ל והוא 'איש שלא מסוגל לגדל אותך'. אמיר שאל מה זה 'לא מסוגל'. לא עניתי. חששתי".

● והיום?

"היום הוא כבר מבין מה זה 'לא מסוגל'".

● את אמא חרדתית?

"אני לא חרדתית ולא דודנית, ובלי להעליב אף אחד, אני מק' נאה בו שיש לו אמא כמוני. אמיר הוא ילד הורס, חתיך, עם קסם אישי. ילד טוב, מלא חמלה כלפי בני אדם ובעלי חיים".

לפני שש שנים הצטרפה למשפחה מיקה, אחותו של אמיר. "היא מפעימה, יפהפייה עוצרת נשימה. היא רוצה להתחתן איתו, והוא מסביר לה שזה בעייתי. כשאני רואה את שניהם משחקים, מצחקים אחד את השני, אני מתמוגגת. אני מדמינת אותם בוגרים, כל אחד גר בדירה שכורה בתל אביב, ומיקה תבוא, תסדר לאמיר את הבית, תביא לו סיר אוכל, כי אמא שלו, מה לעשות, מכינה לו רק פתיתים".

יש לבנאי חברת ילדות אחת, שהיא "כמו אחות", ויש לה את זוהר, הסוכנת שלה, שהיא חברת נפש. אין לה חברים מהברנזה. "אני לא משקיעה, די עצלנית, לא יוזמת, ואין לי צורך", היא אומרת, אבל לפגישה היא מגיעה עם שניים מחבריו הטובים של האדם – סופי, כלבת תחש יפה, "קלפטע כמו כל הפולניות", וברונו השעיר, ש"אני חושבת שהוא בכלל עז". השניים נכנסו לחייה של בנאי עם מותה של הכלבה המיתולוגית סיגלית, ש"הייתה תחליף לילד", ושם חשיפה לה זכתה אפשר היה לחשוב שהיא נצרה למשפחת בנאי.



"שתינו נשים מבוססות, לכל אחת יש בית משלה. אנחנו מתראות פעמיים-שלוש בשבוע, מבלות, נהנות, מתרגשות לפני כל פגישה, אני מתחכת לכבודה, חשוב לנו להיות אטרקטיביות אחת בעיני השנייה"

● איזו ילדה היית?

"אהבתי להצחיק ופחות אהבתי להרחיב את הרעתי בשיעורים. אהבתי לע" שות בלגן. ההורים היו משכילים, אקדמאים, והם בנו על אפרת. ידעו שהיא תצא הנורמלית. הבסדר."

● קינאת בה?

"כן. היא תמיד הייתה יפה ממני, חכמה ממני, מצחיקה ממני. עד היום. רק חבל שהיא לא חושבת ככה. טוב, כולנו לא זכינו ליהנות משמחת חיים יתרה או מדימוי עצמי גבוה במיוחד."

● דווקא אתם? משפחת האמנים הגדולה בארץ? מאיפה הצניעות הזו?

"מההורים. הם אנשים צנועים, שמרנים, יש רים. הם מלח הארץ. אנשים של פעם."

● לקח להם זמן לעכל את זה שאת לסבית?

"לקח להם זמן לעכל, ואני שיתפתי פעולה עם ההסתרה, בעיקר כי זה כאב להם. לא יכולתי לשאת את הכאב שלהם. הם ראו כזה בוש, משהו רע."

● באמא, את יכולה להבין הורים שקשה להם עם זה?

"דווקא משום שאני אמא אני לא מבינה את זה", היא אומרת בנחרצות. "אתה הורה. גם אם כואב לך, תתעלה מעל עצמך, תקבל את הילד שלך כמו שהוא. בדעבר, הוריי בעצמם מכים על חטא. זה לא ייאמן כמה היציאה שלי מהארון שחררה אותם מהחששות. גם הם חשים הקלה גדולה. הם הבינו שזו לא מפלצת, שאפשר לדבר על זה, והם גם מקבלים אותי ואת בת הזוג שלי."

● בחורש שעבר מלאו לך 47. מאחוריך זמן-לפניך קריירה פורה מאוד בתיאטרון, בטל-וויזיה, על הבמה, ועדיין לא רואים אותך די כשחקנית קולנוע. למה?

"קצת פספסו אותי כשחקנית בקולנוע, וחבל לי. אני לא יודעת למה לא קוראים לי לאורישנים, אולי אני צריכה לכוון לזה יותר."

● ואיך את מרגישה עם הגיל?

"לשמחתי, על אף שעברתי כבר שני שליש מהחיים, אני לא נראית דודה. יש לי אובססיה לגבי המשקל, כמו רוב הנשים. יש לי פעמיים שלוש בשבוע מאמנת אישית שקורעת לי את הצורה. אני גם לא נוגעת בקרמבו ובמגנסום, על אף שאני מאוד אוהבת. אני שומרת, מטפחת את עצמי."

● וחזקנה מפחידה אותך?

"מאוד. אין שום יופי בזקנה. האימרה 'כל גיל והיופי שלו' היא המצאה של אנשים עם קמטים. אני יודעת שמבחינה רוחנית לא אודקן, ואני מוחה בתוקף על הפער שבא עם הגיל בין נפש צעירה לבין שינויים בעור ובגוף."

● מה הבעיה? עושים ניתוח.

"אני לא אהיה מאלה שרוצות להיראות עשרים שנה פחות. חשוב לי להיראות אסתטית, לא פאתטית. מקסימום אעשה זריקות כדי למלא קמטי מרמור."

● איזה מרמור? את נראית נינוחה, רגועה, מוארת.

"זה מה שאני מרגישה בתוכי, ואני יודעת שזה מוקרן החוצה. הדרך הקשה שעברתי הביאה הקלה. זוהר אומרת לי שאני כמו מישהו שעשה כמה גלגולים באותו גלגול, כמו נחש שמשיל את העור ונולד בכל תקופה מחדש."

● אז לכבוד לידתך מחדש, וכמו שפותחת פה על כל העולם ואשתו, מה יש לך להגיד על אורנה בנאי?

"אורנה בנאי? אני דווקא אוהבת אותה עכשיו, על אף שהיא לא תמיד מרגישה את זה. אולי אני צריכה להראות לה את זה יותר. אני חושבת שהיא נראית בסדר גמור, ולפעמים אפילו בא לי להתחלף איתה קצת."



אורנה בנאי, צמחונית מתוך אג'נדה, שותפה כבר שנים למאבק למען איכות הסביבה ולמען זכויות בעלי חיים, והיא רושמת, כעמיתה, הצלחות כמו איסור על פיתום אווזים או איסור על הכנסת קרקסים עם בעלי חיים לארץ, ו"יש עוד המון עבודה לעשות", היא אומרת ומזמינה מן המלצרית מוזלי.

● אכלת בשר גם בעת שעסקת בפעילות למען זכויות בעלי חיים.

"כן. אהבתי כבדים ופרגיות על האש, אבל לא נגעתי בעגל חלב או בכבד אווז, תעשיות מהגיהנום. ראיתי משאיות עם תרנגולות רחוסות, עצמתי עייניים ואכלתי שניצל מתוך הרגל. חייתי בהכחשה כמו כל אוכלי הבשר שרואים נתח בשר מגרה אבל לא רוצים לחשוב על העגל לפני שהוא נשחט. נפרדתי

מהבשר אחרי שקראתי את 'לאכול בעלי חיים' של ג'ונתן ספרן פויר, והמצפון שלי התנקה. אני מרגישה מאז פחות צבועה. הפה והלב שווים."

● היית חלק מרשימה למועצת העיר תל אביב. האג'נדה שלך ברורה. את רואה עצמך עוסקת בפוליטיקה גם ברמה הארצית?

"אני לא פוליטיקאית. אני לא מדברת בשפה הזו. אני מעדיפה להשפיע כשחקנית, ולמולי, כשאני רוצה להיפגש עם שרים ועם קובעי מדיניות, הם פותחים בפניי את הדלת."

בגיל 15 הייתי מאוהבת בגידי גוב

● "...הוא דיבר על סטייב אנדריקוט, רק לא אמר שהוא אוהב פרגיות", היא אומרת במו-פע בדיוק בשבוע בו מתפרסמת הידיעה על אייל גולן, חבר מרעיו והקטין.

את יכולה לרמיין מה עובר למעריצות הקטנות האלה בראש? גם את הערצת מישהו?

"אני בגיל 15 הערצתי את גידי גוב. הייתי מאוהבת בו. הייתי רואה אותו ובוכה. אם הוא היה אומר לי אז לבוא, הלב היה נופל לי מרוב התרגשות ושמחה. האחריות היא על הזמר שניצל את מעמדו."

● לפי הסטטיסטיקה, אחת מכל שלושה נשים נקלעת בחייה למצוקה של ניצול מיני. גם את חווית את זה?

"כן, כשהייתי בת 16. בנים אהבו אותי, אבל לא הרגשתי שהם אוהבים אותי כאישה אלא כסוג של טוב בוי. נקלעתי למצבים שבהם בחורים בכיתות גבוהות זיהו כנראה את החולשה שלי. זו סיטואציה שבה את חושבת שאם את מצליחה להביא בחור לסיפוק, את בטח נורא מושכת ובטח

החתיך הזה יאהב אותך. את חסרת ניסיון, את רוצה תשומת לב, ובעיקר את בורקת את כוח המשיכה שלך בגיל הזה."

בגיל 18 היא חוותה טראומה. "בחור שהכרתי ניצל את כוחו הפיזי וכפה את עצמו עליי על אף שהתחננתי שיפסיק."

● סיפרת על זה? ביקשת עזרה?

"לא סיפרתי לאיש. לא הייתה אז מודעות כמו היום. הרגשתי אשמה, מלוד-כלכת, מושפלת, מבושית."

● פגשת אותו אחרי כן?

"לפני עשר שנים הופעתי בעצרת. כשירדתי, חיכה לי מישהו מאחורי הקלעים. שאל: 'את זוכרת אותי?'. אמרתי שכן. אמר: 'אני רוצה לבקש ממך סליחה'. אמרתי לו שאני לא מסוגלת לסלוח."

היא אחותם של הזמרים מאיר ובנאי בנאי, שחזרו בתשובה, ושל אפרת, מורה למחול המתגוררת עם משפחתה בקיבוץ. יחסיהם מושגתים על אחווה משפחתית, על אף שדרך חייהם שונה מאוד משלה, במיוחד אחרי היציאה מהארון. "האחים שלי מכירים אותי ואוהבים אותי. הם תמיד ידעו ותמיד קיבלו. הם אמנם חזרו בתשובה אבל לא איבדו את הראש."